

Resurrection

Títol original: *Kuang ye shi dai* **Direcció i guió:** Bi Gan **País:** Xina, França
Durada: 160 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama, ciència-ficció **Interpretació:** Jackson Yee, Shu Qi, Mark Chao, Li Gengxi... **Música:** M83 **Fotografia:** Dong Jingsong **Distribuïdora:** Madfer Films **Estrena a Espanya:** 30/04/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en xinès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

En un món on els humans han perdut la capacitat de somiar, una dona descobreix un ésser misteriós capaç encara d'experimentar-ho. Ella aconsegueix endinsar-se en els seus somnis a la recerca de la veritat... (FilmAffinity)

CRÍTICA

Una impressionant lliçó de cinema al Festival de Canes

Bi Gan construeix la seva pel·lícula sense por de perdre l'espectador, encara que li ofereix desenes de suggeriments que al·ludeixen a la vida i al cinema

Era difícil de preveure, però el xinès **Bi Gan** acaba de presentar en la competició la pel·lícula més original, ambiciosa, visualment hipnòtica i difícil de rosegat del que portem de Festival. Es titula **'Resurrecció'** i és la tercera que fa, un prodigi de llenguatge, tècniques sorprenents, risc argumental i pretensions artístiques. Dura moltíssim, 160 minuts, però encara trigaríem més en l'intent (probablement va) d'explicar-la en detall. Tracta ni més ni menys que de tot!, tot el segle, tot el cinema, tot l'ésser humà, tot el poder evocador dels somnis..., arrenca com en cinema mut i s'articula en llargs plans i en una estructura no exactament capitular, però que sí que passa d'una història a una altra, d'un moviment cinematogràfic a un altre, dels centelleigs d'una pel·lícula als d'una altra. Personatges, idees, escenaris, jocs de llum, música, tot *s'arremolina* i compleix la seva funció hipnòtica.

Bi Gan construeix la seva **Resurrecció** sense por de perdre l'espectador, encara que li ofereix desenes de suggeriments que al·ludeixen a la vida i al cinema, des d'*El regador regado*, fins a l'expressionisme, al cinema negre, a emocions que ja eren a **Tarkovsky** o a **Dràcula**. I l'espectador, encara perdut, perquè no hi ha manera de seguir totes les notes d'aquesta orquestra simfònica, sent l'atracció que li produeix allò que està veient, i hi ha trams amb un excés de fantasia i d'altres d'enorme realisme, com el del nen endevinator de cartes.

És una pel·lícula de notabilíssim esforç compartit, el més gran, sens dubte, el d'aquest director que no es protegeix davant del pla seqüència, que deu haver patit un autèntic infern (el plaer dels cineastes) durant la construcció del set, el rodatge i el muntatge; però també un enorme esforç de l'espectador, que parpelleja i s'ho perd, i dels seus actors, especialment de **Jackson Yee** i de **Shu Qi**. És una d'aquelles pel·lícules davant les quals cal ajupir el cap, per la seva precisió tècnica i pel seu altíssim contingut estètic, encara que per entrar en les emocions i reflexions que sens dubte busca cal tenir un aspirador a la mirada, o veure-la més d'una vegada. I ja se sap, si l'emoció no arriba al primer cop d'ull, malament. Sobre l'impacte que va causar a la sessió de premsa aquí a Canes no es pot garantir res, ja que més de mitja sala es va escapolir cap a la porta de sortida. I sobre l'impacte que pugui causar al Jurat, doncs encara hi ha menys garanties. Ves a saber.

Oti Rodríguez Marchante – abc.es